

[Skræppenborg-Nielsen.]

foretage denne tilbundsgående undersøgelse i retfærdighedens navn. Det letteste og det populære ville være at sige ja til det af det ærede medlem hr. Axel Kristensen fremsatte lovforslag, men jeg beklager, at også vi må sige nej, fordi vi af mange forskellige grunde ikke kan indse, at det er en sag, folketinget bør beskæftige sig med, bl. a. af hensyn til de konsekvenser, der tidligere er nævnt her i dag.

Som alle andre her i landet er også vi naturligvis tilhængere af tilbundsgående undersøgelser, hvis der er eller kan være tvivl om en afgjort sags retfærdighed. Men mulighederne for at få sådanne tilbundsgående undersøgelser i gang uden om folketinget er heldigvis her i landet altid til stede; det gælder også den sag, vi nu behandler, og den højtærede justitsminister bekræftede for et øjeblik siden, at netop sådan er det. Og når det er sådan, ser vi ingen grund til, at folketinget i øjeblikket beskæftiger sig med denne sag, selv om vi — som alle andre her i det høje folketing, der er imod lovforslaget — ved at indtage netop denne stilling må finde os i, som et blad skrev i går, at blive lignet ved nogle harer, der piler i plovfurerne.

Rimstad: Det var med beklagelse, jeg i går modtog bilag 4 til dette lovforslag, fordi dette bilag desværre bekræftede mine bange anelser: at forslagsstilleren, det ærede medlem hr. Axel Kristensen, ikke synes at have rejst denne sag, først og fremmest fordi det var ham magtpåliggende, at der ikke skete uret til den ene eller den anden side, men fordi han ønskede at fremme den ene parts sag i denne beklagelige affære, der under navn af Bisgaardsagen nu så længe har optaget spalteplass i dagspressen. Anderledes kan jeg nemlig ikke se på dette spørgsmål, når folketingets trykkeri og folketingets papir bruges til gengivelse af en sagsfremstilling, der har så megen slagside i favør af den ene part, som dette bilag 4 har.

I Berlingske Aftenavis gengaves i går nogle optegnelser, som med lige så god ret kunne have gjort det ud for et bilag til lovforslaget, altså et bilag 5. Det drejer sig om optegnelser, hvis hovedindhold jeg i hvert fald har været bekendt med gennem

længere tid fra brudstykkeagtige referater i dagspressen, og som derfor også det ærede medlem hr. Axel Kristensen burde have anvendt afvejende. Han valgte imidlertid at give sin sag en hældning til én side. Men det er os magtpåliggende, at der ikke til nogen af siderne sker uret, og i særdeleshed at der ikke her begås nogen uret fra myndigheders eller organisationers side eller i det hele taget som følge af, at nogen står alene over for en stærkere magt.

Derfor kunne vi for så vidt godt tiltræde, at folketinget tog sig af denne sag, hvori der øjensynlig er begået så mange fejl fra så mange sider, hvis ret ikke kunne øves på anden og sædvanemæssig måde. Det er imidlertid, som jeg lige straks skal vise det, ikke tilfældet her, og vi føler os derfor langt fra overbevist om, at den måde, det ærede medlem hr. Axel Kristensen vil løse denne sag på, er den rigtige. For at belyse det nærmere vil det være nødvendigt at stoppe op et øjeblik for at se på det retsgrundlag, der har bestået parterne imellem.

Grundlaget for kontraktforholdet mellem en overlæge og det sygehus, han er ansat på, er allerede udførligt berørt af den højtærede justitsminister. Udgangspunktet er Den almindelige danske Lægeforenings bestemmelser angående forhandlinger provinssygehuserne vedrørende, hvis § 13 siger — jeg beder om tilladelse til at citere —:

„I tilfælde af, at en overlæge ønskes afskediget uden ansøgning og før afskedigelsesalderen, skal sagen, forinden afskedigelse finder sted, forelægges sygehusforeningen og lægeforeningen til fælles drøftelse og udtalelse. I øvrigt gælder reglerne i lov om lønninger og pensioner m. v. til statens tjenestemænd § 8, stk. 4 og 5.“

Det skal så videre nævnes, at den sidstnævnte lovs § 8, stk. 4 og 5, siger, at forinden en tjenestemand afskediges uden ansøgning, og uden at afskedigelsen skyldes sygdom, skal der gives såvel vedkommendes forhandlingsberettigede tjenestemandso rganisation som tjenestemanden selv adgang til at udtale sig i sagen, samt at enhver, der afskediges uden ansøgning, har ret til efter derom fremsat begæring at få skriftlig oplysning om afskedigelsen.

Man må herefter spørge, om disse afskedigelsesregler har været fulgt i den aktuelle